

Strážníci pomáhají s covidem

Městská policie se stará o to, aby město bylo stále bezpečné.

■ Antonín Zvěřina

Strážníci Městské policie Třebíč byli a stále jsou v první linii v boji proti koronaviru. V průběhu roku jim přibýlo mnoho nových pracovních povinností, ať už to byl rozvoz roušek potřebným, dohled u covidových stanů v nemocnici v Třebíči, nebo dohled nad dodržováním nových opatření, jako je nošení roušek, zákaz vycházení a další.

„Nejednou pomáhali zdravotníkům při manipulaci nebo přepravě nemocných osob. Ostatní práce neubýlo, řešení protiprávního jednání v ulicích našeho města je pro nás stále prioritou. Chceme, aby město Třebíč bylo stále jedním z nejbezpečnějších v naší republice. Musíme tedy konstatovat, že práce neubývá, spíše naopak,“ konstatovala mluvčí Lucie Šerková.

Strážníci městské policie Třebíč v roce 2020 celkem řešili 7.047 událostí. Obyvatelé města požádali strážníky o pomoc v 2.964 případech. Vyřešeno bylo 2.384 přestup-

ků, nejvíce v dopravě, nárůst byl zaznamenán u majetkových přestupků, přestupků proti veřejnému pořádku nebo proti občanskému soužití.

Kolegům z Policie ČR bylo předáno 17 případů podezření ze spáchání trestného činu a zadrženo šest hledaných osob. Do Protialkoholní záchytné stanice v Jihlavě bylo převezeno 29 opilců. Městský kamerový dohledový systém odhalil 484 událostí. Do Útulku pro opuštěná zvířata městská policie umístila 127 zvířat.

Opraví komunikace

Plošné vysprávkování místních komunikací plánuje město Třebíč i v letošním roce. Navazuje tak na akce z minulých let, kdy dochází k vysprávkám nejvíce vytěžovaných komunikací. Letos se jedná o ulici Marie Majerové a vozovku z Třebíče do místní části Slavice. Ta se využívala jako objízdná trasa a zanechalo to na povrchu stopy. -zt-

Prodají část polikliniky

Prodej Stomatologické polikliniky v ulici Vltavinská společnosti Lékařský dům plánuje město Třebíč. Jedná se o zastavěnou plochu a nádvoří o výměře 1076 metrů čtverečních. Prodejní cena činí téměř 18 milionů korun.

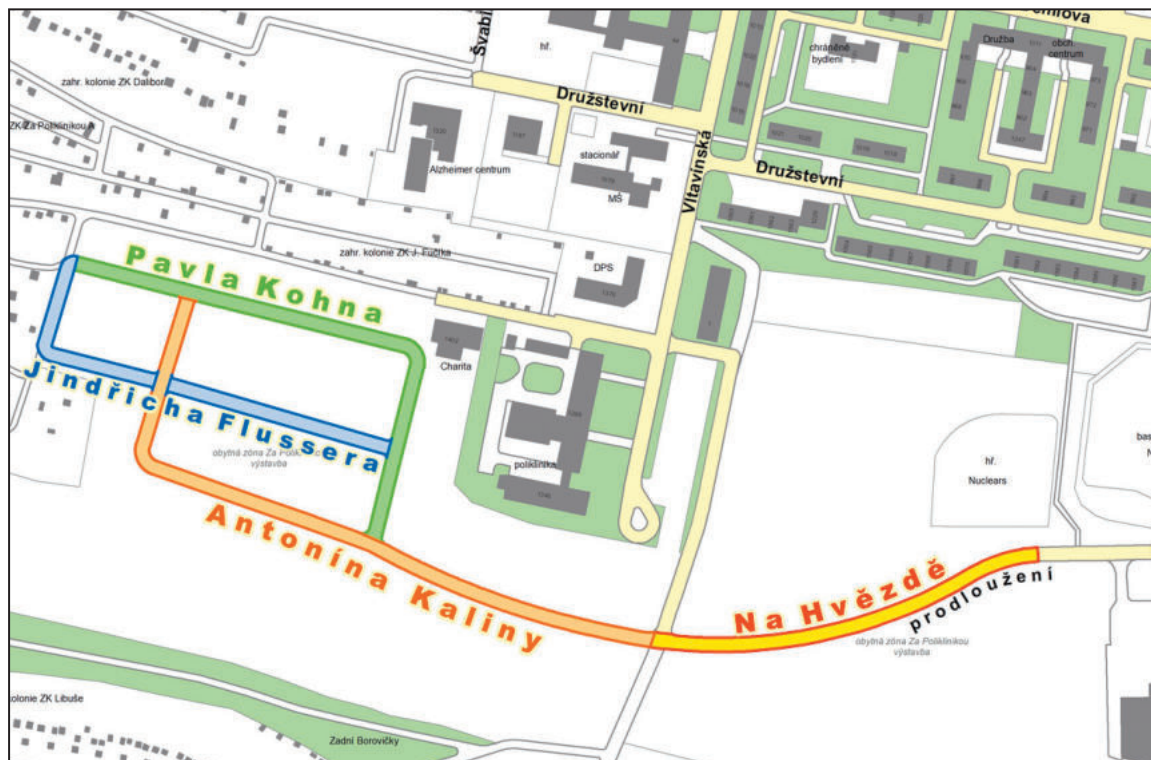
Kupní cena bude uhrazena do pěti let od podpisu kupní smlouvy v termínech a splátkách, uvedených v kupní smlouvě. Současně bude sjednáno předkupní právo jako právo věcné a zástavní právo. To znamená, pokud by chtěl nový majitel budovu prodat, musí ji přednostně nabídnout městu. Po dobu 50 let tam musí být prováděny převážně lékařské služby.

Starosta Pavel Pacal upozornil, že Lékařský dům má objekt a pozemek v dlouhodobém pronájmu a město se službami má ty nejlepší zkušenosti. „Protože lékařský dům míní do objektu investovat, je logické, aby byl vlastníkem,“ poznamenal Pacal.

Doplnil, že město nemá zájem, aby v budově byly umístěny jiné aktivity než lékařské služby. Pacal zdůraznil, že prodej nijak nesouvisí s využíváním přilehlého parkoviště. Naznačil, že o prodej mohl usilovat i jiný zájemce.

„Město nemělo a nemá zájem získat co nejvyšší cenu. Má zájem, aby tam nadále fungovaly lékařské služby, se kterými jsou spokojeni nejen obyvatelé Třebíče. Fungování polikliniky jako celku nám závidí nejen města na Vysočině,“ zdůraznil Pacal. -zt-

Město Třebíč má nové ulice

NOVÉ NÁZVY ulic v lokalitě Za Poliklinikou v městské části Horka Domky schvalovalo zastupitelstvo na jednání na konci ledna. Ulice ponese název Antonína Kaliny, trebičského rodáka a zachránce stovek židovských chlapců na konci druhé světové války v koncentračním táboru Buchenwald. Další ponese jméno Jindřicha Flussera, který s Kalinou spolupracoval. Poslední ulici město pojmenovalo po jednom ze zachráněných dětí Pavlu Khonovi. Foto: Antonín Zvěřina

Běh krajem Ludvíka Svobody

Za minulého režimu jsme téměř všichni museli být nějak organizováni. Tak vznikaly zcela zbytečné organizace, jako byly brigády socialistické práce, a každý podnik musel mít svoji svazáckou organizaci. Nejinak tomu bylo v Jednotném družstvu Kozichovice, kde jsem v osmdesátých letech minulého století pracoval jako přebytečný technik.

A přesto tato organizace provedla akci, která dosáhla celostátního významu. Vymyslel to můj kamarád, aby se ulil od manželky, a přemluvil nás k běhu na lyžích krajem Ludvíka Svobody z Třebíče do Hroznatína.

Osm nás nadšeně souhlasilo včetně jedné svazáčky, jejíž přítomnost pro nás, mladé muže, byla velice důležitá. Naneštěstí s ní jel její otec, a tak se naše zásluky musely omezit na obdiv jejího pozadí, na které jsme se po většinu běhu, no běhu, dívali.

Sněhu bylo habakuk, družstevní autobus nás vyvezl za Třebíč a nechal nás svému osudu. Nutno podotknout, že ve směru z Třebíče do Hroznatína nebyla vytyčena žádná lyžařská stopa a my se prodírali přes závěje nelídnou krajinou.

Naštěstí jsme s sebou měli občerstvení v podobě lahvi se slivovicí a kohosi napadlo, že pokud někdo zavolá bufet, musíme zastavit u nejbližšího stromu a občerstvit se.

Cesta to byla opravdu svízelná, často jsme v lese za Pocoucovem museli vypnout dřevěné lyže a přenést je přes rokle či popadané stromy. Kromě toho stále častěji znělo ono slovo bufet, což v lese bylo velice zrádné, neb stromy byly všude vůkol.

Padali jsme do závějí, dvoje lyže jsme zlomili, ale po mnoho bojích se sněhovou nadílkou a slovem bufet jsme opravdu z Třebíče dorazili do Hroznatína. Zazvonili jsme na zvonek v rodném domě Ludvíka Svobody a z něj vyšla stará paní, která byla naprosto v šoku, že k domku dorazila skupina svazáků obalených sněhem od hlavy k patě.

Tak plynul čas...

Pozvala nás do kuchyně, kde nám uvařila ve velkém hrnci čaj, my do něj slili obsah láhví a měli přes heroický výkon bujarou náladu. Zpátky nás opět odvezl družstevní autobus, předseda něco takového nedokázal odmítnout, vřdyť se jednalo o svazáckou akci.

Mé rozverně pero nenapadlo nic jiného než celou cestu popsat s nadsázkou až ironickou a v pondělí

ráno tento materiál poštou odeslat do Rudého práva. Tehdy ještě neexistovaly vymoženosti, které nyní považujeme za samozřejmé, jako je mail.

Postupem času se mi celá záležitost rozležela v hlavě a nadšení vystřídal obavy. Co když redaktori v Rudém právu, kovaní to soudruzi, poznají, že si z toho všeho dělám legraci. To by mě mohlo stát třeba i vyloučení ze svazácké organizace před nastoupenou jednotkou.

Jaké bylo překvapení, když článek takhle ve středě vyšel v Rudém právu, tiskovně vládnoucí strany železnou rukou, kdy redaktor ponechal text v podobě, v jaké jsem ho napsal. Lid družstevní se pochechtával, neb věděl o našem úsilí, láhve jsem přece jen z článku vynechal, a předseda se tvářil všelijak, byť se jeho družstvo v tak prestižních novinách v takovém rozsahu příliš často nevyskytovalo.

Vysvětlení? I v této tiskovně patrně byl někdo, kdo měl smysl pro legraci na úkor systému, který se tvářil jako lidumil, a tak to prošlo. O rok později nám přišel dopis, zda budeme pořádát druhý ročník běhu z Třebíče do Hroznatína s názvem Krajem Ludvíka Svobody, ale asi se neurodil dostatečný počet švestek. Ale kdyby někdo měl zájem i dnes... Antonín Zvěřina